

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresol-
dreta. 07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça d'Internet:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Àlex Milian.

Coordinador: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redac-
ció*), Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubí i
Gemma Morales (*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Vanessa
Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Josep M. Colomer, Agustí
Colomines, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume
Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina,
Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Julio A. Manez,
Glòria Marcos, Joan Marí, Ricard Mas, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta
Pessarodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran
Sàez Mateu, Francesc Sanuy, Jordi Solà, Josep Maria
Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier
Vinader.

Corresponsals: Tomàs Alcoverro (*Beirut*), Mònica
Bernabé (*Kabul*), Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscou*), Jordi Carereras (*Nova York*), Ferran Casas
(*Madrid*), Macià Claramunt (*Castelló*), Miriam Díez
(*Ciutat del Vaticà*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla
Fibla (*Rabat*), Ricard González (*Washington*), Joan
Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere Habet (*Catalunya
Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*), Octavi Martí
(*París*), Iris Mir (*Pequin*), Jordi Miró (*Brussel·les*),
Jordi Mumburó (*Roma*), Federico Rivas (*Buenos Aires*),
Anna Sàez (*Leida*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma
C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Violeta Camarasa, Joan
Canela, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català,
Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan
Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo,
Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert,
Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David
Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Pere Gimferrer,
Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi,
Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan
M. Oleaque, Pelai Pagès, Oscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Alvar Vallis, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Guillem Soler (*alemany, anglès i francès*).

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà (*portada*), Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Foto de la portada: Jordi Play.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Eva Hernández
(Barcelona). Tel.: 932 384 262. Margalida Mateu
(Palma). Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí, Assumpció Palau i Quica
Sena.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alboraia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

El brou del Maig

N'hi ha pocs, d'esclats revolucionaris, que aixequin tantes passions –amors i odis– com el Maig del 68, possiblement perquè no hi ha gaires esclats que hagin estat tan autocomplaents –i autoreferencials– des del començament. Des del mateix moment de nàixer, els revoltats pinten consignes a les parets amb la voluntat transcendent del poeta i la urgència sintètica del publicista: volen convèncer amb una frase i, alhora, no ser oblidats mai més. En alguns casos triomfen en un sentit profund (convencen), però sobretot aconsegueixen sobreviure com a mite per a molts que no hi van ser –i molts altres que no podien ser-hi. Es tracta de la primera revolta publicitària en què els cartells anònims prenen vida pròpia i superen el seu propi destí. Com explica la curadora dels cartells de l'Escola Nacional Superior de Belles Arts de París que il·lustren el nostre monogràfic, Anne-Marie Garcia (p. 32), els cartells eren pensats per ser efímers i el Taller Popular on s'havien fet en rebutjava qualsevol altre ús: “Usar-los [els cartells] amb finalitats decoratives, exhibir-los en centres culturals burgesos o considerar-los objectes d'interès estètic suposaria anul·lar-ne tant la funció com l'efecte. És per això que el Taller Popular sempre s'ha negat a posar-los a la venda.”

El temps, per tant, ha pogut trair algunes voluntats d'aquell Maig del 68, però romanen aspectes estètics i ètics que, simplement, van surar en aquell moment d'efervescència. Com tots els esclats revolucionaris, potser més que cap altre, el Maig del 68 és més una conseqüència que una causa: sota l'encarcarada moral oficial, sota la distant política institucional, bullia un brou social que reclamava avenços en la situació de la dona, dels treballadors, dels homosexuals o dels joves. De la mateixa manera que, als Estats Units, bullia un moviment que esperava acabar amb les desigualtats racials, lluitava pels drets civils i sortia al carrer per condemnar la guerra del Vietnam. I de la mateixa manera que, a casa nostra, bullia discretament (aquí hi havia la dictadura intolerant i assassina) un entramat de complicitats que creaven xarxes d'empreses i associacions per defensar la llengua i la cultura, es formaven partits polítics de tota mena o es buscaven espais fora de l'estat per tal de bastir una universitat en català.

En el fons, tot va ser conseqüència d'una societat que demanava, necessitava –i va acabar agafant-la sense demanar permís– més llibertat de la que els poders polític i econòmic li volien donar.

Quan els poders polítics es distancien de la societat, quan ignoren les seves necessitats, quan la manca de llibertat es fa insuportable, els ciutadans en grup acaben prenent la iniciativa.

Als nostres lectors

El fet que el Maig del 68 continue en boca d'aquells que tant el menyspreen és la prova que encara batega. El fet que hi haja tants portaveus d'aquells ideals que ara en reneguen –André Glucksman, Daniel Cohn-Bendit– vol dir que els actors més histriònics de l'escenari parisenc ja no suporten la màscara. Van gosar esdevenir herois individuals d'un drama coral i el temps els passa factura. No han estat capaços de suportar el seu personatge més de quatre dècades. Lògic.

Els periodistes Montserrat Casals i Octavi Martí han coordinat un dossier de portada que demostra que el Maig del 68 va més enllà de personalismes i que, després de quaranta anys, conserva tants arguments, propostes i contradiccions com el primer dia.

Alex Milian
amilian@eltemps.net